

[Jesper Simonsen.]

de nationale Rustninger som at opbygge Retsbygninger af den Art, som Generalakten er et Led i.

Jeg synes derfor ikke, man kan stille de to Ting sammen paa den Maade, at man siger: Vi gaar gerne med til denne Retsudvikling, men vi modsætter os Afrustning, indtil der er kommet en anden Magtfaktor bagved. Thi gør man det, kan man meget let komme til ved det ene Standpunkt at ødelægge de gode Virkninger af det andet. Der er jo andre Magtmidler, som Staterne meget vel kan anvende, naar de arbejder i Samfølelse, og disse andre Magtmidler er der i hvert Fald i et vist Omfang peget paa netop i Pagten for Folkenes Forbund. Det er min bestemte Opfattelse, at de i Virkeligheden er nok, og jeg ser ikke nogen Mulighed for indtil videre at danne andre, og jeg ser navnlig ingen Rimelighed i at vente med at nedbringe de nationale Rustninger, indtil andre Magtfaktorer udover dem, som er omtalt i Pagten for Folkeforbundet, maatte være bragt til Eksistens.

Til Slut blot en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Pürschel, der rejste Spørgsmaalet om, hvorvidt det var foreneligt med Suveræneteten at tiltræde Generalakten. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han overvandt sine Betæneligheder, der kunde udspringe af den Slags Betragtninger, og gerne vilde gaa med til at tiltræde Generalakten uden Forbehold for ogsaa at yde Bidrag til at bevare Danmarks Førerstilling paa dette Omraade. Men Spørgsmaalet om Suveræneteten i Forhold til forbeholdsløse Voldgiftstraktater har jo sin Interesse.

Man kan ikke bevare Suveræneteten i gammel Forstand, saaledes at Staterne forbeholder sig Ret til efter deres eget For-godtbefindende at opfylde en Afgørelse eller lade være, samtidig med at man overfor andre Stater gaar ind i en Overenskomst om, at man skal lade alle Tvistigheder, som maatte opstaa de paagældende Stater imellem, afgøre ad fredelig Vej. Thi naar man indgaar i saadanne Overenskomster, gør man det naturligvis som suveræn Stat, og ud fra sin Suverænetet, men man har samtidig dog gjort den Begrænsning i den, at man har paataget sig ikke blot en retlig, men ogsaa en moralsk Pligt til, uanset om man i det paagældende Tilfælde finder, at en Afgørelse er helt stemmende med ens Interesser, dog at efterkomme den.

Jeg vil gerne anbefale Generalakten til Vedtagelse uden Forbehold af nogen som helst Art, jeg forstaar ogsaa, at der er Enig-

hed om det her, og jeg vilde gerne, om det kunde ske uden nogen Udvalgsbehandling. Jeg synes, at netop dette sidste vilde være i nøje Overensstemmelse med Danmarks Førerstilling paa dette Omraade.

**Udenrigsministeren (P. Munch):** Jeg er i det sjældne Tilfælde at kunne takke alle de fire Partiers Talere for den Tilslutning, de har givet dette Forslag, og der vil da ikke opstaa nogen Vanskelighed, saa vidt jeg kan tænke mig, for Forslagets videre Gang her gennem Tinget og gennem Rigsdagen.

Nu har der været en lille Tilbøjelighed til at lade vokse ud af denne Enighed en almindelig Afrustningsdebat. Derved tror jeg, der ikke vilde blive meget tilbage af Enigheden; men jeg tror ikke, vi behøver at komme meget langt ind i dette under den Drøftelse, her finder Sted.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel havde nogle Bemærkninger med Hensyn til Oversættelsen af den franske Tekst. Deroverfor vil jeg gerne sige dette, at det danske Sprog, er til at udtrykke den Slags Ting, det her drejer sig om, ikke altid helt let at anvende fuldkommen stringent, i hvert Fald ikke let at anvende saaledes, at det nøjagtigt dækker det franske Sprog. Deri adskiller det danske Sprog sig ikke fra adskillige andre. Naar man ser den Vanskelighed, det i al Almindelighed volder at udtrykke paa Engelsk det, der oprindeligt er formet paa Fransk, forstaar man, at det ikke er nogen helt let Opgave, Oversætterne stilles overfor her. Man maa altid regne med, at der kan komme visse Ting, som der kan være lidt Tvivl om, hvorvidt man har oversat helt nøjagtigt.

Det ærede Medlem gjorde dernæst nogle Bemærkninger om, at man skulde ikke alt for meget dyrke det, der var skrevet, det, der var underskrevet, ikke uden videre gaa ud fra, at dermed var alting klaret. Derom er der ingen Uenighed mellem os, det kan vi meget let komme til Rette om.

Det ærede Medlem rejste dernæst Spørgsmaalet, hvorvidt de tosidede Traktater eller en Generalaftale af den Art, her er Tale om, var det mest hensigtsmæssige. Deroverfor vil jeg gerne sige, at efter den Stilling, der nu i det hele foreligger, vilde jeg mene for Danmarks Vedkommende, at man ikke kan træffe noget Valg mellem de to Systemer. De tosidede Aftaler vil være de bedste for os i nogle Tilfælde, nemlig overfor de Stater, med hvilke vi kan faa Aftaler, der gaar ud over det, der er indeholdt i denne Generalakt, eller i hvert Tilfælde fuldt ud dækker